

Сценарій
«Скарби бабусиної скрині»

Вихід

Пісня «Вийди, вийди сонечко»

Ведуча: Шановні гості! Сьогодні ми запрошуємо вас полинати у минуле. Згадати з нами звичаї, обряди, традиції наших предків. Цього не можна забувати, бо відомо, що міцний наш рід, держава, поки пам'ятаємо історію народу. Тож ласкаво просимо на свято «Скарби бабусиної скрині».

Ведуча: Для кожного з нас Україна перш за все – це земля наших предків. І починається вона зі своєї родини, з рідної домівки, де ви народилися та живете, де вас огортають любов'ю та турботою найрідніші у світі люди, це ваші батьки, та обов'язково дідусі та бабусі.

Дитина: Є край, де найкращі у світі пісні

І цвітом чарує калина,
Де сонечко вперше всміхалось тобі –
Це край твій – твоя Україна.

Дитина: Калиновим цвітом вбралася Вкраїна.

Ніби дівчина гарна й струнка,
Я тебе любитиму, рідна і єдина
Ти в моєму серці, мов пісня дзвінка.

Дитина: Я дитина українська вкраїнського роду,

Українці – то є назва славного народу.
Ми є діти українські, український славний рід.
Будем дбати, щоб про нас слава йшла у світ.

Дитина: І як мені України щиро не кохати?

Мене ненька по-українські вчила розмовляти.
І як мені України щиро не любити?
Мене вчили по – вкраїнські Господа молити.

Пісня «Україночка»

Ведуча: Правду кажуть у народі: «Діти – це діти, а справжні діти – це онуки». І сьогодні до нас на свято завітала бабуса – добра, весела і дуже розумна. Адже берегинею родинних цінностей, культурних традицій – є бабуса.

Заходить бабуса

Бабуса: Добрий день, мої рідненькі рада вас вітати.

Ведуча: Бабусю, а що це у Вас велике та незвичне?

Бабуса: Це моя скриня... А чи знаєте ви, діти, що таке скриня? Скриня – це традиційний для України вид меблів. Колись у кожній хаті була скриня. І в них мами ваших бабусь, бабусі ваших бабусь зберігали все найдорожче, найрідніше їхньому серцю.

Ведуча: Цікаво, а що саме зберігається у Вашій скрині?

Бабуса: А що саме – ми зараз і подивимось...

Відкриває скриню

Ведуча: Що це? (до дітей)

Діти: Хустка.

Ведуча: Хустка з давніх-давен була улюбленим головним убором української жінки. Вона проходить через усю історію українського народного вбрання. І, майже не змінившись, залишається у вжитку до наших днів.

Дитина: Гарну хустку маю я,

Зав'яжу її на свято й на щодня.

Середина – жовте поле, а краї,

А краї в віночках, ніби у весні.

Дитина: Ой, які хустки красиві,

Наче квіти у долині.

Є тернові, є шовкові

Є лляні і є пухові.

Ой, які чудові, різнокольорові!

Дитина: Жовту хустку я візьму

Дуже колір цей люблю.

Квіти, наче сонечко

Світить у віконечко.

Дитина: А зелена, наче гай,
Мов весна миленька,
Кожній дівчині вона
Буде до серденька.

Дитина: Йде від роду і до роду хустка ця,
Як же хустка українкам до лиця.
Збережемо цю святиню сотні літ,
Не зів'яне, а розквітне її цвіт!

Танець з хустками

Ведуча: Подивимось, що ще є у нашій скрині.

Бабуся: Наступним скарбом із нашої скрині є – вишиванка. У багатьох із вас вишиті сорочки. Хто ж їх вам вишивав?

Діти: Бабусі та мами.

Ведуча: У вишиванках ходили чоловіки і жінки. Обов'язково вишивали рукава, манжети, комірець. Кожна господиня мала свій стиль вишивки. З гордістю носять вишиванки і сучасні українці.

Дитина: Вишиванка рідна, ну хіба не диво?

В ній ходити модно, стильно і красиво.
Це мистецький витвір, це краса і казка,
В ній душі наснага, материнська ласка.

Дитина: Кольори сплелися в ній в узори й квіти,
Щоб були щасливі і сміялись діти.
А веселі люди від краси раділи
І самі, звичайно, вишивати вміли.

Дитина: Білими по білім вишивала ненька,
До ниток вплітала всю любов серденька.
Дрібно гаптувала росяні мережки,
Щоб не заростали у дитинство стежки.

Дитина: Оберіг-сорочку вишила для сина,

Візерунком стали квіти України.
 Маки та волошки, мальви біля хати,
 Долю для дитини вишивала мати.

Дитина: Як наші мами вишивати вміли
 Червону калину, зелені листочки,
 Щоб були щасливі доні і синочки,
 Рідні вишиванки їх оберігали,
 Від біди в дорозі діток захищали.

Ведуча: Про вишиту сорочку є багато віршів, легенд та пісень. То ж давайте всі разом заспіваємо пісню «**А сорочка мамина біла, біла..»**

Ведуча: Бабуню, а я бачу, що в тебе і віночок в скрині є?

Бабуся: Звісно є, адже Вінок — невід'ємна складова українського дівочого національного костюма.

Ведуча: Вінок - це символ добра і надій. Це не просто прикраса, а оберіг.
 Найперший віночок дівчинці сплітала матуся, зберігала його в скрині.

Дитина: У віночку нашім
 Різнобарвні квіти —
 Символ України
 І дарунок літа.
 У вінок вплітають
 Колосочки жита,
 Щоб могли багато
 І в достатку жити.

Дитина: Тож усім на нього
 Подивитись любо:
 Гілочку зелену
 Узяли у дуба,
 Квіточку любистку,
 Щоб усіх любили,

У барвінку листя,
Аби довго жили.

Дитина: Чорнобривців квіти,
Щоб чорніли брови,
Кетяги калини —
Для краси й любові.
Є ще різні квіти
В нашій рідній краї,
Їх веселе літо
У вінок влітає.

Дитина: Є багато рослин запашних,
Кожна квітка красу свою має,
Та гарніші завжди з — поміж них
Ті, що квітнуть у рідному краї.

Танець парний з віночком

Бабуся: А ось ще один оберіг — рушник.

Ведуча: Яка скриня могла бути без вишитих рушників? Українські рушники — це культурна пам'ятка народу. Хата без рушників, казали в народі, що родина без дітей. Рушник з давніх-давен символізував не тільки естетичні смаки, він був своєрідною візиткою, а якщо точніше — обличчям оселі, відтак і господині.

Дитина: Вся у білих рушниках,
наша хата - ніби птах.
Мчить вона через віки,
диво-крила - рушники.
Вишивала їх бабуся,
вишивала їх матуся...
Я теж птаху помагаю —
рушничок свій вишиваю.

Дитина: На моєму рушничку
Квіти, як у квітничку:

Ружі, сон, лілея біла,
 А на мак ще й бджілка сіла.
 Бджілка-бджілонька мала
 Мед для мами принесла.

Дитина: Я біленький рушничок

Шовком вишивала.
 Візерунки з ниточок
 Гарно гаптувала.
 Щоб вони, немов живі,
 Квітнули на ньому,
 Ніби роси на траві
 Після зливи й грому.

Дитина: Милу пташку — солов'я

Вишию малого.
 Десь йому позичу я
 Голосу дзвінкого.
 І повішу на стіні
 Рушничок біленький,
 Заспіває хай мені
 Соловей маленький.

Дитина: Вишивала мати, вишивала,

До листка листочок прикладала,
 Виростав барвінок зелененький,
 І дивились з нього очі неньки,
 Усміхався цвіт їх рушникові
 Світом материнської любові.

Ведуча: В давнину було багато цікавих ігор та забав. Сьогодні ми хочемо пригадати одну із них. Тому запрошуємо Вас батьки до нашої забави.

Гра з віником

Ведуча: Повеселились ми на славу. А зараз знову час заглянути до нашої скрині.

Бабуся: Ще у скрині в мене є гуцульський топірець.

Ведуча: З топірцем гуцули майже ніколи не розлучалися. Використовували його як: зброю, підпору чи просто прикрасу.

Дитина: Земля моя, земля найкраща в світі,
Ось тут моє коріння і рідня.
Бо тут мого дитинства сонце світить,
Я тут расту і тут живу щодня.

Дитина: Уся земля кохана в вербах і калинах,
У зелені і в квітах, наче у вінках.
Не згине наша Ненька-Україна,
Живи, наш краю, в славі у віках!

Дитина: Земля моя, мій милий, рідний краю,
Тебе я тільки-тільки пізнаю.
Твою красу всім серденьком вбираю
І хочу знать історію твою.

Танець з топірцями

Ведуча: Як багато цікавого ми сьогодні дізналися, дякуємо Вам, бабусю.

Мудрість народна – то великий наш скарб. І ми вдячні бабусям, що вони зберегли ці скарби для нас.

Традиція дійшла до нас
І в серці сонцем засвітилась.
Ми захотіли в добрий час,
Щоб все це з нами повторилось.

Щоб зазвучали ті пісні,
Що їх у ті часи співали.
Заграли рушники ясні,
Що руки предків вишивали.

Шануйте, друзі, рушники,
Квітчайте ними свою хату –
То обереги від біди.
Шануйте ті, що дала мати.

Ми у минуле з вами повернулись
Коли прапрадіди ось тут жили.
І пригадали нині призабуте:
Які вони традиції несли,

Які були в них звичаї і жарти,
Пісні і думи, прагнення мети...
Минуле забувати нам не варто,
Щоб у майбутнє праведно іти.

Не можна забувати про віночок,
Не шанувати хліб і рушники!
В які б світи не повела дорога,
Лишиться пам'ять роду навіки...

Ми ж будемо традиції вивчати,
Щоб прихилитись до землі душею.
Свою історію повинні діти знати
І гордо йти по світу разом з нею.

Ведуча: Ось і закінчилось наше свято, але не закрийється ніколи бабусина скриня, з якої ми постійно будемо черпати мудрість, любов до рідної землі, до свого народу. Спасибі всім за щирість і участь у святі.

Пісня «Україна це ти»